

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการศึกษา

ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตเนื้อหา

1. ขอบเขตการศึกษาคั้งนี้เป็นการวิเคราะห์อุปนิสัย 7 ประการพัฒนาผู้ผู้มีประสิทธิผลสูง ซึ่งจะทำการศึกษาในนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
2. ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา แผนการศึกษา เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว/จำนวนพี่น้อง บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา/มารดา จำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษ หรือรายได้เสริม การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะ หรือมหาวิทยาลัยจัดให้ และประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยพัฒนาผู้ผู้มีประสิทธิผลสูง บัญชีออมใจ ความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 1 บี-โปรแอกทีฟ อุปนิสัยที่ 2 เริ่มต้นด้วยจุดมุ่งหมายในใจ อุปนิสัยที่ 3 ทำสิ่งที่สำคัญก่อน อุปนิสัยที่ 4 คิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อน แล้วจึงให้ผู้อื่นเข้าใจเรา อุปนิสัยที่ 6 ฝึกพลังประสานความต่าง อุปนิสัยที่ 7 ลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

ขอบเขตประชากร

ประชากรในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ และสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจ แผนการศึกษาหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี และหลักสูตร 4 ปี ประจำปีการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ซึ่งมีจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนทั้งสิ้น 2,415 คน (งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา สำนักบริหารและพัฒนาวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 2554) (ข้อมูล ณ วันที่ 17 พฤศจิกายน 2554) ประกอบด้วย

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนักศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ชั้นปี	แผนการศึกษา หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี	หลักสูตร 4 ปี	รวม
ชั้นปีที่ 1	291	516	807
ชั้นปีที่ 2	268	403	671
ชั้นปีที่ 3		473	473
ชั้นปีที่ 4		464	464
รวม	559	1,856	2,415

3.1.3 ขนาดตัวอย่างและวิธีการคัดเลือกตัวอย่าง

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 2,415 คน โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ R.V.Krejcie และ D.W.Morgan (ชาตินทร์ ศิลป์จารุ, 2551: 49) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 335 คน จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนำมาสุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) และวิธีการเลือกตัวอย่างแบบใช้โควตา (Quota Sampling) (คุณทลี รื่นรัมย์, 2551) โดยสุ่มเลือกตัวอย่างตามสัดส่วนจำนวนนักศึกษาในแต่ละชั้นปี ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนประชากร (ข้อมูลนักศึกษาที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554)

ชั้นปี	แผนการศึกษา	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 1	หลักสูตร 4 ปี	516	72
	หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี	291	40
ชั้นปีที่ 2	หลักสูตร 4 ปี	403	56
	หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี	268	37
ชั้นปีที่ 3	หลักสูตร 4 ปี	473	66
ชั้นปีที่ 4	หลักสูตร 4 ปี	464	64
รวม		2,415	335*

*เป็นผลจากการปิดเศษของการคำนวณกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนประชากร

วิธีการศึกษา

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ดำเนินการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น หลักการ ทฤษฎีและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 2) เมื่อได้รับความอนุเคราะห์ให้สามารถเก็บข้อมูลได้แล้ว ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามด้วยการให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำแบบสอบถามด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด
- 3) ตรวจสอบจำนวนและความครบถ้วนของข้อมูลในแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปใช้ในกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) การศึกษาครั้งนี้จะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จำนวนทั้งหมด 335 คน โดยใช้แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 คุณลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (แบบวัดบัญชีชื่อมใจ ความสมดุลของการดำเนินชีวิต และ 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง ซึ่งพัฒนาโดยชัคธรรณนญ์ เกียรติไชยากร (2554: 286-291) ดัดแปลงมาจากเครื่องมือของ Stephen R. Covey (2011: ออนไลน์) โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 คุณลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา แผนการศึกษา เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว/จำนวนพี่น้อง บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา/มารดา จำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษหรือรายได้เสริม การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะ หรือมหาวิทยาลัยจัดให้ และประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง

ส่วนที่ 2 แบบประเมินตนเอง ซึ่งนำมาจากแบบประเมินตนเอง 7 อุปนิสัยพัฒนา
 ผู้ที่มีประสิทธิผลสูง ของ Stephen R. Covey ประกอบด้วย แบบวัดบัญชีขอมใจ ความสมดุลของ
 การดำเนินชีวิตและ 7 อุปนิสัยพัฒนาผู้ที่มีประสิทธิผลสูง ประกอบด้วยจำนวนคำถาม 27 ข้อ

รายละเอียดของแบบประเมินตนเอง มีดังนี้

แบบประเมินตนเองแบ่งออกเป็น 9 ส่วนหลักในแต่ละส่วนประกอบด้วย
 ข้อความจำนวน 3 ข้อความดังนี้

1.บัญชีขอมใจ

- ฉันแสดงความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น
- ฉันเป็นคนรักษาสัญญาและให้คุณค่าต่อข้อผูกพัน
- ฉันไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่ดีของผู้อื่นลับหลัง

2.ความสมดุลในการดำเนินชีวิต

- ฉันสามารถรักษาความสมดุลในแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิต การงาน
 ครอบครัว เพื่อน และอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม
- เวลาทำงาน ฉันคำนึงถึงความเกี่ยวข้องและความต้องการของคน
 ที่ฉันกำลังทำงานให้
- ฉันทุ่มเทในสิ่งที่ฉันทำ แต่ไม่ถึงกับทำให้หมดแรงหรือหมดสภาพ

3.อุปนิสัยที่ 1 บี-โปปรแอกทีฟ

- ฉันควบคุมชีวิตตัวเองได้
- ฉันทุ่มเทความพยายามในสิ่งที่ฉันสามารถทำได้ มากกว่าในสิ่งที่
 ฉันไม่สามารถทำได้
- ฉันรับผิดชอบต่ออารมณ์และการกระทำของฉันมากกว่าที่จะโทษ
 ผู้อื่นหรือสิ่งรอบข้าง

4.อุปนิสัยที่ 2 เริ่มต้นด้วยจุดมุ่งหมายในใจ

- ฉันรู้ว่าฉันต้องการความสำเร็จอะไรในชีวิต
- ฉันจัดการและเตรียมสิ่งต่างๆ เพื่อไม่ต้องทำสิ่งนั้นๆ แบบ
 ฉุกเฉิน
- ฉันเริ่มต้นแต่ละสัปดาห์ด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนว่า ฉันต้องการทำ
 อะไรให้สำเร็จ

5. อุปนิสัยที่ 3 ทำสิ่งที่สำคัญก่อน

- ฉันมีวินัยในการทำตามแผนต่าง ๆ (ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า และอื่นๆ)
- ฉันไม่ยอมให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สำคัญในชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่วุ่นวายในแต่ละวัน
- สิ่งต่าง ๆ ที่ฉันทำทุกวันมีความหมายและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ฉันประสบความสำเร็จในชีวิต

6. อุปนิสัยที่ 4 คิดแบบชนะ/ชนะ

- ฉันให้ความสำคัญกับความสำเร็จของผู้อื่นเท่า ๆ กับของตัวเอง
- ฉันร่วมมือกับผู้อื่น
- เวลาแก้ไขข้อขัดแย้ง ฉันพยายามหาวิธีที่ทำให้ทุกฝ่ายได้ประโยชน์

7. อุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อน แล้วจึงให้ผู้อื่นเข้าใจเรา

- ฉันเป็นคนอ่อนไหวต่อความรู้สึกของคนอื่น
- ฉันพยายามทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้อื่น
- เวลาฟัง ฉันพยายามมองสิ่งต่างๆ จากมุมมองของคนอื่น ไม่ใช่แค่ของฉันอย่างเดียว

8. อุปนิสัยที่ 6 ฝึกพลังประสานความต่าง

- ฉันให้คุณค่าและค้นหาความสามารถที่อยู่ภายในของผู้อื่น
- ฉันเป็นคนที่สร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวความคิดและวิธีแก้ไขปัญหาที่ใหม่และดีกว่า
- ฉันชอบกระตุ้นให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็น

9. อุปนิสัยที่ 7 กลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

- ฉันให้ความสำคัญกับสุขภาพกายและความเป็นอยู่ที่ดีของฉัน
- ฉันพยายามอย่างหนักที่จะสร้างและปรับปรุงความสัมพันธ์กับผู้อื่น
- ฉันใช้เวลาในการหาความหมายและความสุขในชีวิต

ลักษณะของแบบประเมินตนเองนั้น เป็นการประเมินตนเองว่าแสดง

ลักษณะอุปนิสัยตามข้อความแต่ละข้อความในแบบประเมินตนเองได้ดีมากน้อยเพียงใด โดยแบ่งการประเมินตนเองในแต่ละข้อความออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1 คะแนน คือ ประเมินตนเองในระดับน้อยที่สุด

2 คะแนน คือ ประเมินตนเองในระดับน้อย

3 คะแนน คือ ประเมินตนเองในระดับค่อนข้างน้อย

4 คะแนน คือ ประเมินตนเองในระดับค่อนข้างมาก

5 คะแนน คือ ประเมินตนเองในระดับมาก

6 คะแนน คือ ประเมินตนเองในระดับมากที่สุด

การประมวลผลคะแนนจากแบบประเมินตนเอง มีวิธีประมวลผลดังนี้

1) หาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละอุปนิสัยของแบบประเมินตนเอง แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละอุปนิสัยนั้นอยู่ในช่วงใด ซึ่งกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมายของคะแนนได้ด้วยการหาอันตรภาคชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549) แสดงวิธีการคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ค่าพิสัยของคะแนนเฉลี่ย}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

โดยค่าพิสัยของคะแนนเฉลี่ย = คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่เป็นไปได้ - คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่เป็นไปได้

คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่เป็นไปได้ คือ 6 คะแนน

คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่เป็นไปได้ คือ 1 คะแนน

ค่าพิสัยของคะแนนเฉลี่ย = 6 - 1 คะแนน = 5 คะแนน

จำนวนอันตรภาคชั้น (จำนวนช่วงของคะแนน) = 6 ชั้น

แทนค่า

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{5 \text{ คะแนน}}{6 \text{ ชั้น}} \\ &= 0.83 \text{ คะแนนต่อชั้น} \end{aligned}$$

จึงได้เกณฑ์การประเมินผลคะแนนเฉลี่ยดังนี้

1.00 - 1.83 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับน้อยที่สุด
1.84 - 2.67 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับน้อย
2.68 - 3.50 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับค่อนข้างน้อย
3.51 - 4.33 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับค่อนข้างมาก
4.34 - 5.17 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับมาก
5.18 - 6.00 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับมากที่สุด

2) ประเมินผลในภาพรวมของ 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง โดยการหาค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนใน 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นอยู่ในช่วงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมินผลคะแนน เช่นเดียวกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละอุปนิสัย

3) ประเมินผลระดับอุปนิสัยในกลุ่มอุปนิสัยชัยชนะส่วนตัว โดยการหาค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนในอุปนิสัยที่ 1 อุปนิสัยที่ 2 อุปนิสัยที่ 3 และอุปนิสัยที่ 7 แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นอยู่ในช่วงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมินผลคะแนน เช่นเดียวกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละอุปนิสัย

4) ประเมินผลระดับอุปนิสัยในกลุ่มอุปนิสัยชัยชนะในสังคม โดยการหาค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนในอุปนิสัยที่ 4 อุปนิสัยที่ 5 อุปนิสัยที่ 6 และอุปนิสัยที่ 7 แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นอยู่ในช่วงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมินผลคะแนน เช่นเดียวกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละอุปนิสัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไป ใช้ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) สำหรับข้อมูล เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา แผนการศึกษา เกรดเฉลี่ยของภาคการศึกษาต่ำสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว /จำนวนพี่น้อง บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา/มารดา จำนวนเพื่อสนิท ประวัติการทำงานพิเศษหรือรายได้เสริม การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะ หรือมหาวิทยาลัยจัดให้ และประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ความสอดคล้องของการดำเนินชีวิต อุปนิสัย กลุ่มชายชนะส่วนตน อุปนิสัยกลุ่มชายชนะในสังคม อุปนิสัยที่ 1 ถึงอุปนิสัยที่ 7 และ 7 อุปนิสัย พัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง ใช้ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ระหว่างอุปนิสัยแต่ละอุปนิสัย โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-moment Correlation Coefficient) ดังนี้ (สมเดช บุญประจักษ์, 2551)

- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากกว่า 0.90 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.70 - 0.90 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.30 - 0.69 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยกว่า 0.30 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.00 ถือว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน
- เครื่องหมาย + และ - หน้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยเครื่องหมาย + แสดงว่ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน และเครื่องหมาย - แสดงว่ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้าม

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไปกับข้อมูลเชิงคุณภาพ ความสอดคล้องของการดำเนินชีวิต อุปนิสัยกลุ่มชายชนะส่วนตน อุปนิสัยกลุ่มชายชนะในสังคม และ 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง

3.1 การทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่ม (t-Test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) และการเปรียบเทียบพหุคูณ ใช้วิธีของ Scheffe เพื่อทดสอบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยเป็นรายคู่

3.2 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ระหว่างผลการเรียนเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุด และผลการเรียนเฉลี่ยสะสม กับข้อมูลเชิงคุณภาพ ความสอดคล้องในการดำเนินชีวิต อุปนิสัยกลุ่มชายชนะส่วนตน อุปนิสัยกลุ่มชายชนะในสังคม อุปนิสัยที่ 1 ถึงอุปนิสัยที่ 7 และ 7 อุปนิสัยพัฒนาสู่ผู้มีประสิทธิผลสูง โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-moment Correlation Coefficient)

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ผลของประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยพัฒนา
ผู้ที่มีประสิทธิผลสูง ที่มีต่อบัญชีอ้อมใจ ความสมดุลของการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 1 ถึงอุปนิสัยที่ 7
อุปนิสัยกลุ่มชัยชนะส่วนบุคคล อุปนิสัยกลุ่มชัยชนะในสังคม และ ภาพรวม 7 อุปนิสัยพัฒนาผู้ที่มี
ประสิทธิผลสูง โดยใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม (t-Test)

สถานที่ใช้ในการดำเนินการศึกษาและรวบรวมข้อมูล

สถานที่ใช้ในการดำเนินการศึกษา คือ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
และสถานที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษาทั้งหมด ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2554 ถึงเดือน
สิงหาคม พ.ศ. 2555 โดยทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือน
มีนาคม พ.ศ. 2555